

“Hagrid – kio estas *tio*?”

Sed li jam sciis, kio ĝi estis. Meze en la koro de la fajro, sub la kaldrono, kuŝis ega nigra ovo.

“Ho, ti’,” diris Hagrid, palpante nervoze sian barbon. “Ti’ estas, aah...”

“De kie vi akiris ĝin, Hagrid?” diris Ron, kaŭrante ĉe la fajro por rigardi la ovon deproksime. “Ĝi devis kosti al vi trezoron.”

“ ‘ Vetgajn’s ti’n,” diris Hagrid. “ ‘ Jeraŭ v’spere. M’ est’s sube en la vilaĝ’, por preni jom da trinkaĵo, kaj eklud’s kartojn kun fremdulo. Fakte, mi s’pozes, ke li feliĉe seniĝ’s de ti’.”

“Sed kion vi intencas fari, kiam ĝi elkoviĝos?” diris Hermiona.

“Nu, m’ las’tempe leg’s jom,” diris Hagrid, tirante grandan libron el sub sia kuseno. “Mi ‘lpren’s ti’n el la bibli’teko – *Bredado de Drakoj por Plezuro kaj Profito* – ĝi n’ estas tute nuneca, kompr’neble, sed ĝi klariges ĉi’n. Tenu la ovon en la fajro, ĉar iliaj patrinoj elsp’rades super ilin, komprenu, kaj post l’ elkoviĝo, nutru ĝin per brando kaj sango de kokin’ po s’telo je ĉi’ duon’oro. Kaj rigardu – ĝi klariges ki’l rekoni la d’versajn ovojn – la mi’ estas Norvegja Krestodorsa. Est’s tre raraj, ili.”

Li aspektis tre memfiere, sed tio ne konvinkis Hermionan.

“Hagrid, vi loĝas en *ligna domo*,” ŝi diris.

Sed Hagrid ne atentis. Li zumadis gaje dum li pikis la fajron.

Do ili nun havis pluan aferon kiu ĉagrenis ilin: kio okazus al Hagrid, se iu ajn ekscius tion, ke li kaŝis nelican drakon en sia kabano.

“Mi scivolos pri la trankvila vivo,” ĝemis Ron, dum ĉiu vespere ili klopodis pri la amaso da hejmtaskoj, kiun ili ricevis. Hermiona komencis fari studhorarojn ankaŭ por Hari kaj Ron. Tio tute frenezigis ilin.

Unu tagon dum matenmanĝo, Hedvig alportis al Hari alian noton de Hagrid. Li estis skribinta nur du vortojn: *Ĝi eloviĝas*.

Ron deziris malĉeesti Herbologion kaj iri rekte al lia kabano. Hermiona tute ne pridiskutis tion.

“Hermiona, kiel ofte dum niaj vivoj ni havos okazon rigardi drakan eloviĝon?”

“Ni havas klasojn, ni embarasiĝos, kaj tio ne estas menciinda, kompare al kio okazos al Hagrid, se iu ajn ekscios, kion li faras –”

“Silentu!” Hari flustris.

Malfid staris nur metrojn for kaj li estis ekhaltinta por subaŭskulti. Kiom li jam aŭdis? Al Hari tute ne plaĉis la mieno de Malfid.

Ron kaj Hermiona disputis irante la tutan distancon al Herbologio, kaj finfine, Hermiona konsentis ke ili hastu ĉe Hagrid dum la matena paŭzo. Kiam la sonorilo aŭdiĝis el la kastelo je la klasfino, la tri el ili tuj faligis